

ΔΕΚΑ ΑΣΤΕΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΓΙΑ ΚΥΡΙΟΥΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α. Ευδοκ

ΕΛΛΗ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ
Μ. ΠΑΡΙΔΗ 14 ΛΕΜΒΟΣ 3091
ΚΥΠΡΟΣ

ΤΗΛ (003575) 354142

ΠΒΜΙ.4

ΜΠΑΜΠΑΔΕΣ ΓΙΑ ΠΟΥΛΗΜΑ

Ο Καθηγητής κύριος Ελεφαντίδης δεν σηκώνει κεφάλι από τον υπολογιστή του. Από τα χαραματα που θα ξυπνήσει μέχρι τα μεσάνυχτα που θα κοιμηθεί εκεί. Κολλημένος στην οθόνη του υπολογιστή. Ακόμη και τις Κυριακές.

Η κυρία Ελεφαντίδου η κακομοίρα τον παρακαλεί.

-Έλα, αντρούλη μου, είναι τόσο ωραία μέρα σήμερα, έλα να πάρουμε τα παιδιά μια βόλτα στο πάρκο.

-Δεν βλέπεις πως εργάζομαι; κάνει εκείνος. Πάρε τα παιδιά και πήγαινε μόνη σου στο πάρκο.

Ο Ελεφαντάκης κι ο Ελεφαντούλης ζηλεύουνε τα άλλα παιδιά που πάνε στο πάρκο με τον μπαμπα τους και τη μαμά τους. Ο γείτονας τους

μάλιστα ο Σκυλάκης παίζει μπαλα με το μπαμπα του κάθε Κυριακή. Ο Σκυλάκης τους φωνάζει.

-Εί, ελάτε να παίξουμε με τον πατέρα μου. Δεν τον φτάνει κανείς στο ποδόσφαιρο.

Ο Ελεφαντούλης θέλει να πάει. Ο Ελεφαντάκης όμως δέν θέλει.

-Όλο ο πατέρας του κι ο πατέρας του, λέει. Είναι φαντασμένος και ψωροπερήφανος. Εγώ δέν πάω. Προτιμώ να δώ τηλεόραση.

Ο Ελεφαντούλης κάθεται κοντά στον αδελφο του. Κάθε λίγο όμως τρέχει στο παράθυρο και βλέπει τον Σκυλάκη να παίζει μπαλα με τον μπαμπα του. Πολύ θα τοθελε να πάει να παίξει μαζί τους.

Σε λίγο νυχτώνει, ο Σκυλάκης με το μπαμπα του μπαίνουν στο σπίτι τους, κι ο μπαμπας Ελεφαντίδης έρχεται για το φαγητό

με την εφημερίδα στο χέρι. Στο τραπέζι η κυρία Ελεφαντίδου λέει για τα ξεπουλήματα και πόσο είναι όλα φθηνά. Κι ακόμη λέει πως τα παιδιά χρειάζονται διάφορα πράγματα, παπουτσια, φόρμες γυμναστικής και κάλτσες και πως αύριο θα πάει να φωνίσει. Ο κύριος Ελεφαντίδης κουνά το κεφάλι του χωρίς να σηκώσει τα μάτια από την εφημερίδα. Ο μικρός Ελεφαντούλης λέει:

-Εγώ στο ξεπούλημα θά αγοράσω ένα μπαμπα σαν τον μπαμπα του Σκυλάκη. Να παίζει ποδόσφαιρο και να με πηγαίνει κάθε Κυριακή στο πάρκο αλλά να είναι δικός μου μπαμπας.

Ο κύριος Ελεφαντίδης αφήσε κάτω την εφημερίδα του και συνέχισε σκεπτικός το φαγητό του. Η κυρία Ελεφαντίδου βγήκε με τα πιάτα χαμογελώντας.

ΑΣΠΡΟ-ΜΑΥΡΟ

Η Χιονούλα όπως το λέει και το όνομα της είναι άσπρη σαν χιόνι. Καθαρίζει καλά καλά τη γούνα της και μετά ξαπλώνει στον ήλιο και καμαρώνει. Η Μαυρούλα είναι καταμαυρη και μόνο τα μάτια της ξεχωρίζουν, καταπρασινά και λαμπερά. Η Χιονούλα λέει:

-Θεούλη μου πώς το μπορείς να είσαι έτσι κατάμαυρη; Ποτε δεν ξέρεις αν είσαι καθαρή ή όχι. Ολο πλένεσαι κι ολο μαύρη είσαι. Ευτυχώς εγώ είμαι κάτσαπρη και καθαρή, κι έτσι δεν με σιχαίνονται οι άλλοι.

Η Μαυρούλα έτρεξε σκυθρωπή στη μαμά της.

-Θέλω να γίνω κι εγώ άσπρη και καθαρή σαν τη Χιονούλα. Ετσι όπως είμαι καταμαυρη οι άλλοι με σιχαίνονται γιατί νομίζουν πως είμαι βρώμικη. Μαμά, κάνε με κι εμένα άσπρη σαν τη Χιονούλα. Η Μαμά έβαλε την Μαυρούλα στην αγκαλιά της. Την χάρωσε καλά καλά στη βελούδινη γούνα της και τη φίλησε στο αριστερό αυτάκι. Υστερα είπε.

-Η Χιονούλα δεν ξέρει πως η μαύρη γούνα είναι η πιο ακριβή στον κόσμο. Μονο οι βασιλιάδες κι οι άρχοντες έχουν καταμαυρη γούνα. Κοίτα πόσο γυαλιστερή και καθαρή είναι. Ουτε μια τριχούλα σέ άλλο χρωμα. Πολλές κυρίες της αριστοκρατίας θα ζήλευαν τη γούνα σου. Τρέχα τώρα να παίξεις με τη Χιονούλα.

Ο Χειμώνας έφευγε κι οι νοικοκυραίοι καθάριζαν το τζάκι. Οι δυο φίλες πήγαν να δούν. Μπήκαν μέσα στο τζάκι, έπαιξαν κρυφτό. Σε λίγο κουράστηκαν και βγήκαν στον ήλιο. Η Μαυρούλα έβαλε τα γέλια.

-Καλέ, πως έγινες έτσι; Ολο μουντζούρες είσαι για δές τη

μουρη σου. Πω πω, αστεία που είσαι..

Η γούνα της Χιονούλας είχε γίνει ολο μουντζούρες απο τα κάρβουνα του τζακιού. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες προσπαθούσε να καθαριστεί. Η Μαυρούλα τη βοηθούσε.

-Τυχερή εσύ, είπε η Χιονούλα. Τι καλά νάμουνα κι εγώ μαύρη, να μην έχω το μπελά να καθαρίζομαι όλη μέρα.

Η Μαυρούλα γελάει κάτω απο τα μουστάκια της.

ΑΝΔΡΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Η Δεσποινίς Αρνάκη είναι πολύ αυστηρή δασκάλα. Στην τάξη της θέλει μεγάλη ησυχία.

-Σσσ... σωπάστε επιτέλους, λέει και ξαναλέει. Δεν μπορεί κανείς να δουλέψει με τσση φασαρία.

Ο μικρός Λυκάκης τρελαίνεται για κουβεντούλα. Κάθε τόσο στρέφεται στη διπλανή του την Αλεπουδίτσα.

-Καλέ, της κάνει, γιά κοίτα τη ζωγραφιά που έφτιαξα. Δεν είναι τρέλα;

Η Αλεπουδίτσα κοιτάει καλά καλά τη ζωγραφιά και προσπαθεί να καταλάβει τί παριστάνει αλλά δεν τα καταφέρνει. Κάτι γραμμές και σβυσίματα κι απο πάνω μια κουλούρα. Είναι όμως ευγενικό παιδί και δέν λέει τίποτα.

Ο Λυκάκης επιμένει.

-Για κοίτα, έφτιαξα τη δασκάλα μας. Δεν είναι φτυστή; Η Αλεπουδίτσα ξανακοιτάει τη ζωγραφιά. Τώρα πλάι στην κουλούρα ο Λυκάκης εφτιαξε και δυό μπαστουνιά. Η Αλεπουδίτσα πάλι δεν λέει τίποτα. Ο Λυκάκης τη σκουντάει και ύστερα της τραβά την κοτσίδα.

-Αααα, κάνει η Αλεπουδίτσα.

-Αλεπουδίτσα, είσαι άτακτη, λέει η δασκάλα. Δεν είπαμε πως δέν μιλάμε την ώρα που κάνουμε μάθημα;

-Δεν μιλούσα εγώ δεσποινίς, ο Λυκάκης μ ενοχλούσε. Μού τράβηξε και την κοτσίδα.

Η δασκάλα μάλωσε τον Λυκάκη κι ύστερα έβαλε την Αλεπουδίτσα να καθίσει σε άλλο κάθισμα, δίπλα στην Ψιφίνα που είναι φρόνιμη και τραγουδάει χωρίς καθόλου φάλτσο. Δίπλα στον Λυκάκη έβαλε τον Αζωράκο. Ο Λυκάκης στο διάλειμμα φώναζε στην Αλεπουδίτσα:

-Μαρτυριάρα, μαρτυριάρα!

Κι η Αλεπουδίτσα είπε:

-Μια κι είμαι μαρτυριάρα, δώσε εκείνη τη ζωγραφιά πούφτιαξες να τη δείξω στη δασκάλα. Να δούμε της μοιάζει ή δέν της μοιάζει;

Ο Λυκάκης πήρε παράμερα τον νέο του φίλο τον Αζωράκο και τούλεγε:

-Γυναίκες! Ολο μιλάνε μιλάνε και δεν λένε παρα σαχλαμάρες.

ΤΑ ΔΩΡΑ

Ο μπαμπάς Αρκούδος πήγε ταξίδι. Όταν γύρισε έτρεξαν όλοι να δουν τα δώρα που έφερε. Ο μπαμπάς Αρκούδος είπε:

-Για τον Αρκουδάκο που πάει σχολείο και κρυώνει στα χιονία έφερα ένα ζευγάρι γάντια. Για την Αρκουδίτσα που μένει στο σπίτι έφερα ένα ζευγάρι παντοφλάκια.

Τα παιδιά έκαναν χαρές. Ο Αρκουδάκος φόρεσε τα γάντια του και πήγε έξω να παίξει χιονοπολεμο. Η Αρκουδίτσα φόρεσε τις παντοφλίτσες της και τον κοιτούσε από το παράθυρο. Ο Αρκουδάκος έπιανε το χιόνι στις χούφτες του κι έφτιαχνε χιονομπάλες κι ύστερα τις πετούσε φρρρτς. Επαιζε πολλή ώρα χωρίς να παγώσουν καθόλου τα χέρια του.

Η Αρκουδίτσα ήθελε κι εκείνη να βγεί έξω και να παίξει με το χιόνι. Δεν μπορούσε όμως να βρέξει τα παντοφλάκια της. Εξάλλου δέν είχε γάντια για να πιάνει τις χιονομπάλες. Κάθισε λυπημένη στο καρεκλάκι της. Η Μαμά Αρκούδα την πρόσεξε.

-Αρκουδίτσα, έλα να με βοηθήσεις στην κουζίνα. Φτιάχνω πίτες με μέλι.

Η Αρκουδίτσα αγαπάει πολύ τις πίτες με μέλι. Κι ακόμη αγαπάει να πλάθει το ζυμάρι με τα χέρια της. Πήγε στην κουζίνα, πήρε το ζυμάρι, έφτιαξε ένα κουλουράκι. Έξω ο Αρκουδάκος έπαιζε ακόμη με το χιόνι. Η Αρκουδίτσα άφησε το ζυμάρι της και πήγε στο παράθυρο. Η Μαμά Αρκούδα είπε:

-Αρκουδίτσα, δεν τελειώσαμε ακόμη, γιατί σταμάτησες;

-Πάγωσαν τα χέρια μου, να για δές τα, είναι ή δέν είναι παγωμένα;

Η μυτούλα της Αρκουδίτσας ήταν σουφρωμένη, τα ματάκια της βουρκωμένα αλλά άντεξε και δέν έβαλε τα κλάματα.

Ο Αρκουδάκος μπήκε μούσκεμα.

-Αρκουδάκο, βγάλε αμέσως τα βρεγμένα παπούτσια και τις κάλτσες, είπε η Μαμά Αρκούδα.

Ο Αρκουδάκος τάβγαλε και περπατούσε ξυπόλυτος.

Ο Μπαμπάς Αρκούδος είπε: Αύριο που θα πάω πάλι ταξίδι θα φέρω ένα ζευγάρι γάντια για την Αρκουδίτσα που δέν πάει σχολείο αλλά μένει στο σπίτι και παγώνουν τα χέρια της, κι ένα ζευγάρι παντοφλάκια για τον Αρκουδάκο που πάει σχολείο και βρέχονται τα παπούτσια του.

Όλοι κοιμήθηκαν ευχαριστημένοι.

ΕΣΥ ΔΕΝ ΚΑΝΕΙΣ ΤΙΠΟΤΑ

Ο γυμνοσάβλιαγκας κύριος Σαλιάρι είναι πολύ καθώς πρέπει. Δεν καταδέχεται να φορέσει το κοστούμι του τσαλακωμένο.

-Νάτα πάλι, εδώ έχει μια ζαρωματιά, λέει στην γυναίκα του πρωί πρωί.

Σκυβει η κακομοίρα η κυρία Σαλιάρι, φοράει και τα γυαλάκια της και κοιτάζει. Τιποτα. Θα ήθελε να του πει, που την βλέπεις την ζαρωματιά αντρούλη μου, είναι όμως καλή και βολική γυναίκα κι έτσι σπαίνει. Του σιδερώνει το κοστούμι του, το κάνει σαν καινούργιο. Το φοράει ο κύριος Σαλιάρι και βγαίνει καμαρωτός.

-Πάλι τον στόλισες τον προκομένο σου, πάλι τού φόρεσες τα καλά του, σφύριξε η γειτόνισσα, ή κυρά Σφήκα.

-Ο καθένας να κοιτάζει το σπίτι του, κυρία Σφήκα μου, και να μην ασχολείται με τις δουλειές των άλλων, είπε η κυρία Σαλιάρι.

-Δεν μπορώ να βλέπω τις αδικίες και να μην μιλώ, είπε πάλι η κυρία Σφήκα. Να, σε βλέπω να σκοτώνεσαι στη δουλειά ολη μέρα, να τον πλύνεις, να τον καθαρίσεις, κι αυτός να μην λέει ένα ευχαριστώ.

Η κυρία Σαλιάρι μπήκε στο σπίτι κι έκλεισε την πόρτα της. Είχε τόση δουλειά, δέν μπορούσε να χάνει τον καιρό της με την κουτσομπολό κυρία Σφήκα. Η κυρία Σφήκα μάζεψε το φαρμάκι της και πήγε να κάνει επίσκεψη στην γριά κυρία Αράχνη.

Την άλλη μέρα η κυρία Σαλιάρι ήταν άρρωστη. Είχε πυρετο κι η μύτη της έσταζε σαν βρύση. Η γειτονιά ξύπνησε απο θυνατές φωνές. Ήταν ο κύριος Σαλιάρι.

-Που είναι το κοστούμι μου; Πως μπορώ να πάω στη δουλειά μου με ένα τέτοιο βρώμικο και τσαλακωμένο κουρέλι; Εγώ ξεθεώνομαι στη δουλειά κι εσύ ολη μέρα τεμπελιάζεις και δέν κάνεις τίποτα.

Η κυρία Σαλιάρι τσιμουδιά. Ο κύριος Σαλιάρι βγήκε θυμωμένος. Όταν γύρισε φώναξε:

-Γυναίκα, το φαγητό μου.

Καμιά απάντηση.

-Το φαγητό μου είπα, δέν είναι έτοιμο, που στην ευχή είσαι; Καμιά απάντηση και πάλι.

Ο κύριος Σαλιάρι σηκώθηκε νευριασμένος και άρχισε να ψάχνει τη γυναίκα του σε ολο το σπίτι. Πουθενά δέν την βρήκε. Ο κύριος Σαλιάρι αναγκάστηκε να ξαπλώσει νηστικός γιατί δέν ήξερε πως να φτιάξει το φαγητό του. Το απογευμα ξύπνησε πεθαμένος της πείνας.

-Γυναίκα, το δείπνο μου, είπε με ασθενική φωνή.

Καμιά απάντηση.

-Γυναίκα μου, γυναικούλα μου, πού είσαι, κλαψούρισε. Τι έπαθες, μήπως σε πατησε κανένα αμάξι; Κι εγώ ο κακός κι ο άκαρδος σου έβαζα τις φωνές. Τώρα ποιος θα μου φτιάχνει το πρόγευμα μου, το γεύμα μου και το δείπνο μου; Ποιος θα μου πλένει τα ρούχα μου και ποιος θα μου σιδερώνει το κοστούμι μου;

-Μοναχός σου θα το σιδερώνεις, είπε η κυρία Σαλιάρι που μόλις μπήκε με το καπελάκι της. Εγώ δεν έχω καιρό. Βρήκα ξέρεις δουλειά. Θα κρατάω το ταμείο του κυρ Μέρμυγκα του ψωμά. Μια και

ολο μου λές πως τίποτα δεν κάνω, είπα κι εγώ να κάνω κάτι. Άντε
τώρα, στρώσε το τραπέζι. Μαζί θα ετοιμάσουμε το δείπνο. Και
μετά καλά θα κάνεις να μάθεις να σιδερώνεις!

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

Το κρυφό όνειρο του κυρίου Μέρμυγκα είναι να δει τον μοναχογιό του Διευθυντή της Τράπεζας. Τη νύχτα δεν κοιμάται, όλο αυτό σκέφτεται.

-Γυναίκα, ο Μπέμης μας πρέπει να γίνει Διευθυντής της Τράπεζας μετά απο μένα.

-Καλή η ιδέα σου, αλλά θα την δεχτούν στο Συμβούλιο; Είσαι τόσα χρόνια εσύ Διευθυντής, πώς να γίνει ύστερα ο γιός μας;

-Ε, τι μ' αυτό; Καλό παιδί δέν είναι; Αξιος δέν είναι; Ο Μπέμης θα γίνει Διευθυντής, πάει τελείωσε.

Πολλοί αξιοι υπάλληλοι της Τράπεζας περιμένουν την θέση του Διευθυντή. Δούλευαν χρόνια και τώρα περιμένουν πότε να φύγει ο γέρος κύριος Μέρμυγκας για να πάρουν σειρά. Αυτός όμως δεν φευγει, μεχρι που να μεγαλώσει ο γιος του, ο νεαρός Μέρμυγκας.

Μιά μέρα ο κύριος Μέρμυγκας πήρε στο γραφείο του τον Μπέμμη.

-Σας παρουσιάζω τον βοηθό Διευθυντή, είπε. Θα έρχεται στο γραφείο μου για να μάθει την δουλειά.

Ο κύριος Μέρμυγκας ερχοταν κάθε μέρα στο γραφείο του μαζί με τον Μπέμμη. Διάταξε να του βάλουν ένα άλλο γραφείο, απέναντι απο το δικό του. Εκεί καθόταν τώρα ο Μπέμης και λιμάριζε τα νύχια του, ή χτένιζε τα μαλιά του. Ο κύριος Μέρμυγκας καμάρωνε.

- Τώρα πάει, τελείωσε, τον δέχτηκαν όλοι τον Μπέμμη μας, έλεγε στη γυναίκα του.

Μια μέρα ο κύριος Μέρμυγκας αρώστησε. Ειχε πυρετό και βογγούσε. Ο Μπέμης πήγε μόνος του στο γραφείο. Πήρε τη χτένα να χτενίσει τα μαλιά του. Τότε μπήκαν στο γραφείο καμια δεκαριά υπάλληλοι. Τού έφεραν κάμποσα χαρτιά να υπογράψει.

-Μια υπογραφή εδώ, κύριε βοηθέ Διευθυντά.

-Κι άλλη μία εδώ κύριε βοηθέ.

-Και μια υπογραφή εδώ κύριε βοηθέ.

Ο Μπέμης ίδρωσε. Τσες υπογραφές μαζεμένες δέν είχε βάλει ποτέ στη ζωη του. Δεν βρήκε καιρό ούτε τα νύχια του να λιμάρει.

Σε λίγες μέρες ήρθε ο κύριος Μέρμυγκας. Εβηχε λίγο και φτερνιζόταν. Μόλις κάθισε στο γραφείο του ξανανέβηκε ο πυρετός.

-Τι είναι αυτά; ρώτησε τον Μπέμμη.

-Α, μπαμπα, κουράστηκα πολύ όσο έλειπες. Όλο υπογραφές έβαζα, κόρδωσε ο Μπέμης.

-Διάβασες καθόλου τα χαρτια που υπέγραφες;

-Όχι βέβαια, δέν μού είπε κανείς να τα διαβάσω.

-Εμ βέβαια, τρελλοί ήταν να στο πούν; Ανόητο παιδί, αυτά τα χαρτιά γράφουν ότι δεν είσαι άξιος για την θέση του Διευθυντού. Κι εσύ τα υπέγραφες. Αντε τώρα, ετοίμασε τα μπογαλάκια μας. Φεύγουμε κι οι δυό.

ΟΙ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Η κυρία Κατσαρίδου αποφάσισε να γίνει Πρόεδρος κάποιας Οργάνωσης.

-Τόσοι Πρόεδροι υπάρχουνε στον κόσμο κι οι πιο πολλοί δεν αξίζουνε. Γιατι να μὴν γίνω κι εγώ Πρόεδρος που είμαι τόσο δραστήρια; σκέφτηκε. Πήγε λοιπόν στον Ξάδελφο της τον κύριο Κατσαρίδα και του είπε:

-Πρέπει να μαζευτούμε όλοι μαζί οι εργαζόμενοι, να κάνουμε μια Οργάνωση, να εκλέξουμε και τον Πρόεδρο μας για να φροντίσει για τα δικαιώματά μας.

-Τι Οργάνωση μού λες πάλι, γκρίνιαζε ο κύριος Κατσαρίδας που βαριέται τις πολλές φασαρίες.

-Να, ας πούμε, να μπορούμε κι εμείς να παίρνουμε την άδεια μας, όπως όλοι οι εργαζόμενοι.

-Και μήπως δεν μπορείς να πάρεις την άδεια σου όταν θέλεις, καλέ Ξαδέλφη;

-Άλλο είναι να παίρνουμε την άδεια μας όλοι μαζί, επέμενε η κυρία Κατσαρίδου. Να, εμείς της κουζίνας για παράδειγμα να παίρνουμε την άδεια μας τον Ιούλιο, οι άλλοι του μπάνιου τον Αύγουστο. Αν εγώ πάρω την άδεια μου τώρα μονάχη μου, θα μού φάνε την δουλειά οι άλλοι που δὲν έχουν άδεια, κατάλαβες; Ενώ όταν κλείσουμε όλοι μαζί, κανείς δεν θα πάρει τη δουλειά του αλλουνού.

Ο κύριος Κατσαρίδας το σκέφτηκε, το Ξανασκέφτηκε και είδε πως η Ξαδέλφη του είχε δίκιο.

-Άντε, λοιπόν, ας κάνουμε Οργάνωση. Πως θα την ονομάσουμε;

-Το σκέφτηκα κι αυτό, είπε αμέσως η κυρία Κατσαρίδου. Θα την ονομάσουμε ΟΕΚ.

-Τι θα πεί αυτό;

-Ο-ργάνωση Ε-λεύθερων Κ-ατσαρίδων. Παίρνουμε το πρώτο γράμμα της κάθε λέξης. Ο-Ε-Κ. Θα είμαι εγώ Πρόεδρος κι εσύ Γραμματέας, τι λές; Τώρα πρέπει να βρούμε τα μέλη.

-Βρε Ξαδέλφη, είσαι καταπληκτική, θαύμασε ο κύριος Κατσαρίδας. Τρέχω να το ανακοινώσω στη Λέσχη.

Ετρεξε ο Ξάδελφος αλλά γύρισε σε λίγη ώρα κατσοφιασμένος.

-Τι τρέχει, Ξάδελφε, είσαι άρρωστος;

-Άρρωστος δεν είμαι Ξαδέλφη. Φαίνεται όμως πως δεν θα βρούμε εύκολα μέλη για την Οργάνωση μας.

-Και γιατί Ξάδελφε, ωραίες ιδέες δὲν έχουμε;

-Ωραίες ιδέες Ξαδέλφη μου, αλλά φαίνεται πως πολλοί έχουν ωραίες ιδέες σαν κι εμάς. Στη Λέσχη υπάρχουν άλλες είκοσι οργανώσεις.

-Ναι, αλλά ΟΕΚ μια υπάρχει.

-Εσύ το λές αυτό. Υπάρχει μια Ο-ργάνωση Ε-λληνίδων Κ-ατσαρίδων. Μια άλλη Ο-ργάνωση Ε-πιστημόνων Κ-ατσαρίδων. Μια άλλη Ο-ργάνωση Ε-τυχιωμένων Κ-ατσαρίδων. Μια άλλη, Ο-ργάνωση Ε-θυμικών Κ-ατσαρίδων. Μια άλλη Ο-ργάνωση Ε-γκληματιών Κ-ατσαρίδων.

-Πω πω, Οργάνωση Εγκληματιών...πού φτάσαμε.

-Μάλιστα, και πρέπει να σου πώ, Ξαδέλφη, πως η Οργάνωση Εγκληματιών Κατσαρίδων έχει τα πιο πολλά μέλη. Αυτή η Οργάνωση μάλιστα κάνει εκδρομές με λεωφορείο. Και, Ξέρεις, στις εκδρομές

τους τα μέλη δεν πληρώνουν απολύτως τίποτα. Απλώς κάνουν μια ληστεία και παίρνουν ότι τους χρειάζεται. Πρόεδρος τους είναι ο Κατσαριδέας ο Κλεφταρας.

-Εκείνο το παλιοτόμαρο;

-Τώρα είναι υποψήφιος για βουλευτής. Πετυχημένος άνθρωπος. Μου πρότεινε ξέρεις να γίνω μέλος της Οργάνωσης τους. Θα έχω εκδρομές τζάμπα και άλλα πολλά. Το...σκέφτομαι ξέρεις.

-Πάει, χαλασε ο κόσμος. Χαλασε πέρα για πέρα ο κόσμος, ξεφώνισε η κυρία Κατσαρίδου, και πήγε να πάρει τον καφέ της για να ηρεμίσει.

ΜΟΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η κυρία Μέλισσα άνοιξε ζαχαροπλαστείο. Τα Μελισσόπουλα στέκονται στην πόρτα και κάνουν διαφήμιση. Κρατάνε κι απο ένα γλυφιτζούρι στο χέρι.

-Περάστε, κύριοι, να δοκιμάσετε τα γλυκά μας. Μπακλαβάδες, καταΐφια, λουκουμάδες, ζαχαρωτά όλων τών ειδών.

Ο κυρ Λαγός με την κυρία Λαγουδίνα και τα Λαγουδάκια τους περνάνε για τον καθημερινό τους περίπατο.

-Μαμά, μαμά, πάρε μου ένα γλυφιτζούρι, λέει ο Λαγουδάκης.

-Μπαμπά, μπαμπά, πάρε μου ένα παγωτό, λέει η Λαγουδίτσα.

-Όεν κάνει, χαλάνε τα δόντια, λέει αυστηρά ο κύρ Λαγός.

Τα Λαγουδάκια βάζουν τα κλάματα.

-Πεινάω, θέλω ένα γλυφιτζουρι, λέει ο Λαγουδάκης.

-Πεινάω, θέλω ένα παγωτό, λέει η Λαγουδίτσα.

-Μια και πεινάτε παρτε ένα καρότο λέει ο κυρ Λαγός.

Τα Λαγουδάκια παίρνουν τα καρότα, τα πιπιλανε αλλά δέν είναι το ίδιο.

Τα Μελισσόπουλα κοροϊδεύουν.

-Παρτε κύριοι τα ωραία γλυφιτζουρια. Ελάτε κύριοι μή σπρώχνετε για τα ολόγλυκα γλυφιτζουρια.

Ο Λαγουδάκης μένει πίσω, βγάζει την γλώσσα στο Μελισσάκη. Η Λαγουδίτσα λέει στη Μελισσούλα:

-Με τα γλυφιτζουρια θα χαλάσεις τα δόντια σου. Θα γίνεις φαφούτα σαν γιαγιά. Να, για δές τι ωραία δόντια που έχω εγώ. Που είναι τα δικά σου;

Η Μελισσούλα τρέχει στη μαμά της.

-Μαμά, μαμά, δεν θέλω να γίνω φαφούτα σαν γιαγιά. Πού είναι τα δόντια μου, δέν έχω δόντια σαν της Λαγουδίτσας.

Η κυρα Μέλισσα βγαίνει στην πόρτα του ζαχαροπλαστείου. Φοράει τον σκούφο και την ποδιά της. Μοσκοβολάει μέλι. Φωνάζει.

-Περάστε κύριοι, τζάμπα σήμερα τα γλυκά. Χωρίς λεφτά ότι φάτε.

Ορμάει ο κυρ Λαγός, ορμάει η Λαγουδίνα, ορμάνε και τα Λαγουδάκια.

-Πού είναι, πού είναι τα γλυκά, λέει ο κυρ Λαγός. Παρακαλώ, ένα πιατό καταΐφι, δυο μπακλαβάδες κι ένα αμυγδαλωτό.

-Μιας κι είναι τζάμπα, ας πάρω κι εγώ δέκα λουκουμάδες, λέει η κυρα Λαγουδίνα.

-Θέλω δέκα γλυφιτζουρια, λέει ο Λαγουδάκης και ξερογλύφεται.

-Θέλω δέκα παγωτά, λέει η Λαγουδίτσα.

-Μπα, μπα, και τα δόντια σας, δεν χαλάνε τα δόντια σας όταν είναι τζάμπα τα γλυκά καλέ;

-Μπα, μπα, δεν χαλάνε.

-Ωραία λοιπον, είπε η κυρία Μέλισσα. Σταθήτε εδώ στην πόρτα να διαφημισετε τα προϊόντα μου. Για κάθε ώρα που θα δουλεύετε θα παίρνετε ένα γλυκό.

-Μα, είχες πεί πως είναι τζάμπα τα γλυκά σου κυρά Μέλισσα.

-Τζάμπα βέβαια, χωρίς λεφτά. Πρέπει όμως να δουλέψετε λίγο για να τα κερδίσετε. Όταν η οικογένεια Λαγών με τα ωραία δόντια διαφημίζει τα γλυκά μου, θα ξεπουλήσω στο πι και φί. Τρώτε όσα

γλυκά θέλετε για νάχετε δόντια γερα σαν τα δικά μας. Έτσι θα
λέτε, κυρ Λαγέ.

-Α, όχι, αυτό δεν θα το κάνουμε ποτέ, είπε αποφασιστικά ο
κυρ Λαγός.

-Αντε, μπαμπα, τι πειράζει να σταθούμε μια ωρίτσα...
παρακάλεσε ο Λαγουδάκης.

-Σε παρακαλώ μπαμπα, να πάρουμε παγωτό, έκανε η μικρή
Λαγουδίτσα.

-Τι θα χάσουμε, στο κάτω κάτω; αναρωτήθηκε η κυρά Λαγουδίνα.
Ο κυρ Λαγός διστασε λίγο, μετά είπε:

-Μια φορά μονάχα, έτσι; μόνο μια φορά.

ΣΠΙΤΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Ο κύριος και η κυρία Παπάκη έφτιαξαν επιτέλους σπίτι στην εξοχή. Ένα ωραίο σπιτάκι πλάι στη λίμνη.

-Ωχ, τι ωραία, τώρα θα ξεκουραστώ, είπε η κυρία Παπάκη.

-Ωχ, τι ωραία, τώρα θα ασχοληθώ με τη συλλογή των γραμματοσήμων μου, είπε ο κύριος Παπάκης.

-Ντριν, ντριν, το κουδούνι της εξώπορτας. Ο κύριος και η κυρία Κουνελάκη.

-Καλημέρα σας, μάθαμε πως κτίσατε καινούργιο σπιτάκι και ήρθαμε να σας επισκεφθούμε, είπαν.

Γυρισαν, είδαν όλα τα δωμάτια, είπιαν καφέ κι έφαγαν το ωραίο κέικ με φράουλες της κυρίας Παπάκη.

-Ντριν, ντριν το κουδούνι. Ο κύριος και η κυρία Σκυλάκη.

-Ωραίο το εξοχικό σας, σκεφτήκαμε πως θα θέλατε παρέα κι ήρθαμε για το Σάββατοκυριάκο.

Ο κύριος και η κυρία Παπάκη έδωσαν το υπνοδωμάτιο τους στον κύριο και την κυρία Κουνελάκη και το υπνοδωμάτιο των παιδιών στον κύριο και την κυρία Σκυλάκη. Ο κύριος και η κυρία Παπάκη κοιμήθηκαν στο ντιβάνι του καθιστικού. Τα δυο παιδιά τους κοιμήθηκαν στρωματσάδα.

Την Κυριακή ο κύριος Παπάκης ξύπνησε πιασμένος και η κυρία Παπάκη κρυωμένη γιατί οι κουβέρτες δεν ήταν αρκετές. Ο κύριος και η κυρία Παπάκη έτρεξαν πρωί πρωί στην κουζίνα να ετοιμάσουν πρωίνο. Οι τέσσερεις φίλοι τους ξύπνησαν στις δέκα, φρέσκοι φρέσκοι.

-Ω, τί ωραία που κοιμάται κανείς στην εξοχή, σαν πουλάκι, είπε ο κύριος Σκυλάκης.

-Καθαρός αέρας, πουχιά, είπε ο κύριος Κουνελάκης.

-Τυχεροί που είστε, που έχετε σπίτι στην εξοχή, είπε η κυρία Σκυλάκη.

-Εγώ παίρνω καφέ, φρυγανιές, τυρί, μέλι και μαρμελάδα για πρωίνο, είπε η κυρία Κουνελάκη. Α, ναι, κι ένα ποτήρι φρέσκο χυμό καρότου παρακαλώ.

Μόλις τελείωσε το πρόγευμα, ο κύριος και η κυρία Παπάκη και τα παιδιά τους έπλεναν τα σερβίτσια ενώ οι ξένοι τους πήγαν βόλτα στο δάσος. Γυρισαν φρέσκοι, δροσεροί και πεινασμένοι.

-Τι θα φάμε για μεσημέρι; ρώτησε η κυρία Σκυλάκη.

-Έχω μια πεινα...

-Στην εξοχή ανοίγει η όρεξη...

-Τυχεροί αυτοί που έχουν σπίτι στην εξοχή...

Ο κύριος και η κυρία Παπάκη βγήκαν με τις βαλίτσες.

-Δυστυχώς δεν έχουμε πιά σπίτι στην εξοχή.

-Μπα, αστεία μας κάνετε;

-Το σπίτι είναι για πούλημα. Να εδώ είναι η αγγελία. Μήπως θέλετε να το αγοράσετε;

-Κάλι, τρελαθήκατε; Τόσο ωραίο σπίτι...

-Αντε, λοιπόν, αγοράστε το, ναρχόμαστε εμείς να σας κάνουμε επίσκεψη.

Ο κύριος και η κυρία Σκυλάκη και ο κύριος και η κυρία Κουνελάκη έφυγαν ψυχραμένοι. Ο κύριος Παπάκης έβγαλε τα γραμματόσημα του και η κυρία Παπάκη ξάπλωσε μέ το βιβλίο της. Τα Παπάκια έπαιξαν κρυφτό.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ

Το κοτέτσι ήταν αναστατό. Είχε φτάσει η φήμη ότι παντού γίνονται αλλαγές. Τα νέα τα είχε φέρει ο ταχυδρόμος ο κυρ-Σπουργίτης.

-Τ' ακούσατε, τ' ακούσατε; Παντού μεγάλες αλλαγές. Καιρός να κάνετε κι εσείς αλλαγές στο κοτέτσι σας. Να βγείτε λίγο έξω, να δείτε τι κάνει ο άλλος κόσμος.

-Σσσσ, σώπα μη σ' ακούσει ο Αρχηγός και χαθήκαμε, είπε η Ασπρούλα, δείχνοντας τον γερο Κόκορα που είχε σκαρφαλώσει ψηλά και καθάριζε τη φωνή του.

-Κι αν ακούσει τι; έκανε ο Σπουργίτης. Δημοκρατία δεν έχουμε; Ο καθένας μπορεί να λέει ότι θέλει.

-Αυτό το λές εσύ, κύρ Σπουργίτη, που μόλις δείς τον κίνδυνο φρρρ πετας και φεύγεις. Εμείς όμως οι κακόμοιρες οι κότες πώς μπορούμε να τα βάλουμε μαζί του; Δεν τον βλέπεις τι δυνατός που είναι;

-Πφ... τι δυνατός! Ολο πόζα είναι μονάχα.

-Κικιρίκιιιι. Ασπρούλα, τι κάνεις εκεί; Ποιος σου έδωσε την άδεια να μιλά με ένα ξένο;

Ο γερο-Κόκορας σήκωσε απειλητικά το λειρί του. Η Ασπρούλα πάγωσε. Ο κυρ Σπουργίτης έδωσε μια και πέταξε μακριά. Τη βαριόταν αυτή τη συζήτηση με κόσμο τόσο καθυστερημένο.

Η Ασπρούλα το σκέφτηκε και το ξανασκέφτηκε το ζήτημα. Τόσο πολύ το σκέφτηκε που έχασε τον ύπνο της. Η Παρδαλή δίπλα της την άκουγε που στριφογύριζε όλο το βράδυ.

-Τι έχεις καλέ και θέν κοιμάσαι; Αρρωστη είσαι; Εμ βέβαια με τόσο σαλατικό που έφαγες το απόγευμα βαρυστομάχιασες.

-Μακάρι να ήταν αυτό.

-Τι είναι τότε; Για πές μου, η καλύτερη σου φίλη δέν είμαι;

-Έλα, σκύψε, θα σου πώ, φιθύρισε η Ασπρούλα. Να, ο κυρ Σπουργίτης λέει πως αλλού γίνονται αλλαγές και πως λέει όταν δεν τους αρέσει ο Αρχηγός τους τον αλλάζουνε και βάζουν άλλο. Εμείς ολο τον ίδιο και τον ίδιο έχουμε. Φτάνει πια.

-Σσσσ τρελάθηκες καυμένη; Αν ακούσει ο γερο Κόκορας θα μάς ξεσκίσει.

-Δεν θα τολμήσει να μας αγγίξει αν ριχτούμε πάνω του όλες μαζί.

-Και μήπως νομίζεις πως οι άλλες θα δεχτούνε;

-Ας δοκιμάσουμε. Θα μιλήσω εγώ στην Κανέλω, παρε εσύ την Αράπω και τον Νεαρό Κόκορα.

Σιγά σιγά όλοι στο κοτέτσι έμαθαν τα νέα. Ολοι συμφωνησαν πως φτάνει πια η βασιλεία του γερο Κόκορα. Ο γερο-Κόκορας κοιμόταν του καλού καιρού. Το πρωί ξύπνησε κεφάτος.

-Κικιρίκου... ξυπνάτε όλες και όλοι. Να μου φέρετε αμέσως το πρόγευμα μου. Δεν ακούτε τι σας λέω; Κανείς δεν κουνήθηκε απο τη θέση του.

-Καλέ, δεν ακούτε; Είπα, θέλω αμέσως το πρωινό μου και μετά ένα καλό μασάζ στα φτερά μου.

-Πρίτς! ακούστηκε μια φωνή.

-Ποιος ήταν αυτός; αγρίωψε ο Κόκορας. Να μου πείτε αμέσως

ποιος ήταν ο αναιδής να τον τιμωρήσω.
Κανείς δεν απάντησε. Ο Κόκορας είχε γίνει θηρίο. Το λειρί του
υψώθηκε απειλητικό. Τα νύχια του ήταν έτοιμα να χιμήξουν. Όλοι
στο κοτέτσι τρόμαξαν.

-Το πρόγευμα μου αμέσως! φώναξε ο Κόκορας.

-Οποιος θέλει πρόγευμα να το πάρει μόνος του, είπε με ήρεμη
φωνή η Ασπούλα.

-Τι είπες; Ακουσα καλά ή με γελούντά αυτιά μου; Γρηγορα,
πιάστε την. Θα μείνει νηστική δέκα μέρες. Πιάστε την είπα.

Κανείς δεν κουνήθηκε να πιάσει την Ασπούλα. Δοκίμασε λίγο η
Γκριζωπή, μια μακρινή ξαδέλφη του κυρ Κόκορα, αλλά οι άλλες την
αγριοκοίταξαν και κάθισε στη θέση της.

-Σας διατάζω όλες να σταθήτε στη γραμμή, φώναξε ο γερο
Κόκορας. Εμπρός μάρες.

-Αδίκος ο κόπος σου γερο Κόκορα. Ελα να ψηφίσεις κι εσύ,
είπε η Ασπούλα.

-Να ψηφίσω; Τι να ψηφίσω; Εμένα δεν μου αρέσει να ψηφίζω.

-Θα ψηφίσουμε νέο Αρχηγό.

-Εγώ είμαι ο Αρχηγός σας. Εγώ δεν ήμουνά παντα;

-Ακριβώς, αυτό είναι το κακό. Οτι ήσουνά πολύ καιρό Αρχηγός.
Καιρός για αλλαγή.

Τι νάκανε ο γερο Κόκορας; Δεν μπορούσε βέβαια να τα βάλει με όλο
το κοτέτσι. Έτσι αναγκάστηκε να ψηφίσει κι αυτός.

Να τα αποτελεσματα:

Γερο-Κόκορας : 1 ψήφος.

Νεαρός Κόκορας: 3 ψήφοι

Ασπούλα : 10 ψήφοι.

Η Ασπούλα που σαν κότα δεν μπορεί να λαλεί, διόρισε τον Νεαρό
Κόκορα υπαρχηγό. Εκείνος με την βροντερή του φωνή λαλεί κάθε πρωί
και ξυπνά το κοτέτσι. Ο Γερο Κόκορας το χώνεψε. Τώρα ξεκουράζεται
και γράφει την ιστορία της ζωής του.